

ת"פ 45965/07/16 - מדינת ישראל - פמ"ד נגד מהדי אבו בלאל - נדון, אוסאמה אבו בלאל - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע

23 אפריל 2017

ת"פ 45965-07-16 מדינת ישראל נ' אבו בלאל ואח'

בפני כב' השופט איתי ברסלר-גונן, סגן נשיאה

המאשימה מדינת ישראל - פמ"ד

ע"י ב"כ עו"ד דבורה מזור

נגד

הנאשמים

1. מהדי אבו בלאל - נדון

2. אוסאמה אבו בלאל - בעצמו

ע"י ב"כ עו"ד עידו פורת

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

ההרשעה והסדר הטיעון

1. הנאשם 2 [להלן: "**הנאשם**"] הורשע במסגרת הסדר דיוני ועל פי הודאתו, בעבירות של החזקת נשק ותחמושת ושיבוש מהלכי משפט, עבירות לפי סעיפים 144(א) רישא וסיפא ו- 244 בחוק העונשין, תשל"ז - 1977 [להלן: "**חוק העונשין**"], בהתאמה.
2. נסיבות המקרה הן שביום 24.7.2016 החזיק הנאשם בביתו נשק רובה מסוג M16 מפורק לחלקים וכן 14 מחסניות, 2 כדורים בקוטר 9 מ"מ ו- 49 כדורים בקוטר 5.56 מ"מ. הנשק והתחמושת נתפסו במהלך חיפוש שנעשה בביתם של הנאשמים והם נעצרו. הנאשם עצמו, בעת החיפוש שנערך בנוכחותו נשאל של מי החדר בו נתפס הרובה והשיב כי החדר שייך לנאשם 1 (אחיו). כשהובאו שני האחים לתחנת המשטרה והנאשם 1 אמר לנאשם 2 שאינו יודע דבר, ביקש ממנו הנאשם 2 לומר כי הוא (הנאשם 1) מצא את הנשק והתחמושת בוואדי ליד הבית. כך עשה אכן הנאשם 1 וסיפר (לפי הנחיית הנאשם 2) שפחד לומר שמצא את הנשק נוכח חתונתו הקרבה ומשלא רצה להכעיס את אביו - כאמור, אמירות שאינן אמת ונועדו לשבש את החקירה. גם הנאשם 2 חזר על גרסתו ולפיה הנשק נמצא בחדרו של הנאשם 1 וכי הוא אינו קשור אליו. בעקבות זאת, הוגש כתב אישום כנגד הנאשם 1 וכך גם בקשה לעצרו עד תום ההליכים. בסופו של דבר שוחרר הנאשם 1 בתנאים מגבילים הכוללים מעצר בית.
- רק כעבור תקופה, משזוהתה טביעת אצבעו של הנאשם 2 על גבי הנשק, הוא נעצר והוגש גם כנגדו כתב אישום, שבו כאמור הודה כעת הן בעבירות הנשק והן בעבירת שיבוש מהלכי משפט.
3. להשלמת התמונה יצוין כי הנאשם 1 נדון כבר, הוא הורשע בעבירה של שיבוש מהלכי משפט ונגזר דינו לעונש של מאסר מותנה וקנס.

עמוד 1

4. לא היתה הסכמה והצדדים טענו לעונש לאחר שהתקבל תסקיר בעניו של הנאשם דנן.

הטיעונים לעונש

5. תמצית תסקיר שירות המבחן:

מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם כבן 23 וחצי היום, הוא נשוי ומצפה לילד ראשון בחודשים הקרובים. כיום עובד בחברה העוסקת בתחום החקלאות. הוא סיים 12 שנות לימוד ללא בגרות ותפקד במהלך לימודיו באופן תקין. במקביל ללימודיו החל לעבוד עם דודו ואף שיחק כדורגל באופן מקצועי עד שהפסיק בשל קשיים אובייקטיביים לוגיסטיים.

עולה מהתסקיר כי הנאשם שמר היותו מועסק וגם אם מדובר במעבר בין עבודות, עדיין היה חשוב לו להיות מועסק בעבודות מסודרות והוא שואף אף ללמוד לימודי רשת.

נסקרה גם משפחתו של הנאשם ויחסיו בתוך המשפחה תוארו כתקינים.

בפני שירות המבחן מסר הנאשם גרסה בנוגע לאופן שהנשק הגיע אליו. לטענתו מצא את הנשק בוואדי יום לפני החיפוש. ביחס לתחמושת מסר לשירות המבחן כי התחמושת לא שייכת לו. יצוין כי במהלך הדיון, כשנבדק נושא זה עם הנאשם, הוא אישר כי התחמושת כן שייכת לו וטען שלא הובן כהלכה.

שירות המבחן התרשם מהנאשם כאדם צעיר בעל יכולת וכישורים בתחומי ההשכלה והתעסוקה, השואף לחיים נורמטיביים וללא מעורבות פלילית. עם זאת, שירות המבחן התרשם מקושי לבחון באופן מעמיק את בחירותיו. הנאשם הביע חרטה ושירות המבחן סבור כי חווית המעצר וההליך הנוכחי ישמשו עבורו גורם הרתעתי משמעותי.

בשקלול של גורמי הסיכון והסיכוי, סבור שירות המבחן שיש מקום לענישה שיקומית בדרך של צו שירות בהיקף של 220 שעות של"צ וכן מאסר מותנה.

6. תמצית טיעוני המאשימה לעונש

ב"כ המאשימה טענה כי מדובר בפגיעה משמעותית בערכים המוגנים של שמירה על בטחון הציבור וכן של שמירה על טוהר ההליך השיפוטי ומיצוי החקירה.

עוד התייחסה ב"כ המאשימה לעובדה שהנשק נמצא בבית מגורים, בקרבת ילדים ובאופן המלמד על נגישות הנאשם לכלי נשק.

המאשימה הציגה פסיקה רבה ועתרה לקבוע מתחם עונש הולם לכל אירוע בנפרד, נוכח שאין בהכרח קשר בין עבירת החזקת הנשק לעבירה של שיבוש מהלכי משפט.

ביחס לעבירות הנשק והתחמושת עתרה המאשימה לקבוע כמוצא מתחם שבין שנתיים לארבע שנים וביחס לעבירה של שיבוש מהלכי משפט עתרה המאשימה לקבוע מתחם שבין מאסר על תנאי למאסר קצר בפועל.

בתוך המתחם ביקשה המאשימה להחמיר נוכח שלטענתה מדובר ב"מכת אזור" וכי יש לתת את הדעת על נפיצות נשק באזור מסויים כעובדה המצדיקה החמרה כללית וקונקרטית בענישה.

7. תמצית טיעוני ההגנה לעונש

הסנגור טען כי הענישה המבוקשת על ידי המאשימה אינה מידתית ואין גזרי דין אחרים שאימצו את המתחם שעתרה לו המאשימה. לטענתו, גם אם המאשימה טוענת להעלות את רף הענישה, הרי שיש לעשות זאת בתיק הנכון והמקרה שלפנינו אינו כזה. הסנגור הדגיש כי הנשק הוחזק כשהוא מפורק לחלקים ואין להשוות את המצב לנאשם אחר שהחזיק נשק מורכב וטעון ואף מסתובב עמו. לטענת הסנגור, אין הבדל בין החזקת אקדח להחזקת רובה ואין

עמוד 2

להחמיר דווקא עם החזקת רובה.

בהקשר לנסיבות ביצוע עבירת השיבוש הסביר הסנגור את מניעיו של הנאשם בחתונתו הקרבה וכי מתחמי הענישה בעבירות שכאלו כללו גם אפשרות לביטול הרשעה.

הסנגור טען כי מתחם העונש ההולם לגבי עבירת החזקת הנשק בנסיבותינו צריך להתחיל ממאסר על תנאי ועד למאסר קצר בפועל כשלטענתו בית המשפט אף רשאי לסטות ממתחם זה משיקולי שיקום ואחרים שחלים בעניינו של הנאשם דנן.

בעניין עבירת השיבוש עתר הסנגור להשוות את הנאשם לאחיו ובכל מקרה לראותה בעבירה זו כטפלה ההולכת אחר העיקר.

גם בהקשר האישי, הפנה הסנגור לתסקיר החיובי והאופטימי לגבי עתידו של הנאשם, שחרף הגיעו מהמגזר הערבי הוא סיים 12 שנות לימוד, היה על סף קריירה מקצוענית בכדורגל והוא עובד ומתפרנס.

עוד הדגיש הסנגור את העובדה שהנאשם התחתן ומצפה לילד ושההליך והשלכותיו זרים לו ומרתיעים אותו לעתיד. בסופו של דבר עתר הסנגור לנהוג במידת הרחמים בנאשם, בשים לב למעידתו הראשונה ובשים לב לחסכון בזמן השיפוטי ולהסתפק בעונש מתון שלא יכלול רכיב של מאסר בפועל.

8. הנאשם פנה אף הוא לבית המשפט, הוא הביע צער וחרטה וטען שהטעות היחידה שעשה היתה שלא הביא את הנשק למשטרה, כיוון שהתחתן למחרת.

דין והכרעה

אופן הדין ובניית מתחמי הענישה

9. אני מסכים עם המדינה שיש לקבוע שני מתחמים נפרדים, אם כי הטעם לטעמי מעט שונה. מדובר באירוע אחד שאמנם כולל הן עבירות של החזקת נשק ותחמושת (שאותם בוודאי שיש לראות כאירוע אחד) והן את העבירה של שיבוש מהלכי משפט. עבירה זו החלה עוד בשלב החיפוש ונמשכה בתחנת המשטרה במעשה שבו הנאשם תיאר עם אחיו גרסה שאף הביאה למעצרו של האח ולניהול משפט כלפיו.

לכאורה, ניתן היה לראות בשני האירועים כאירוע אחד שהרי השיבוש נועד לשרת את העבירה העיקרית או לפחות למנוע העמדתו לדין של הנאשם בגין אותה עבירת בסיס. עם זאת, ונוכח שהאח נדון בנפרד בגין אותה עבירה לבדה, ובשים לב לכך שעבירת השיבוש נמשכה גם לאחר מכן (ולמעשה כל עוד לא נטל הנאשם 2 אחריות לנשק והותיר את אחיו בסיכון) - אני סבור שיש להפריד את הדין ביחס לשתי העבירות ולקבוע מתחמי ענישה שונים.

מתחם העונש ההולם לעבירות החזקת הנשק והתחמושת

10. הערך המוגן העיקרי שבעבירת החזקת הנשק ללא היתר הוא שמירה על בטחון הציבור. בהחזקת נשק ללא היתר יש משום סכנה ממשית לציבור וחשש שמא הנשק ימצא דרכו לידיים עוינות, לפעילות פלילית או ביטחונית. יש בנשק החם פוטנציאל קטילה או לפחות פציעה והוא מסוכן כשאינו בידיים אחראיות [ראו למשל ע"פ 319/11 **מדינת ישראל נ' יאסין** (5.12.2011), ע"פ 4460/11 **מדינת ישראל נ' פאיד** (28.11.2011), ע"פ 761/07 **מדינת ישראל נ' אדרי** (22.2.2007), ע"פ 7241/12 **טאטור נ' מדינת ישראל** (12.2.2013)]. סיכון נוסף טומן באפשרות שיתגלגל אותו נשק לידיים נוספות ואף תמימות וחפות, כגון של ילדים שמפעילים את דמיונם ומחפשים

לראות בו כלי משחק, עד כי תישמע יריה שסופה מי ישורנו.

משכך, ככלל יינתן ביטוי עונשי הולם לעבירות החזקת נשק [ע"פ 2918/13 דבס נ' מדינת ישראל (18.7.2013)] ואף נפסק כי ראוי להטיל עונש מאסר בפועל, אף אם מדובר בעבירה ראשונה וחרף נסיבות אישיות [ראו רע"פ 2718/04 פואד נ' מדינת ישראל (29.3.04)]. הדברים נאמרו אמנם טרם תיקון 113 בחוק העונשין אולם הם נכונים גם היום.

11. לאחר שנתקבל תיקון 113 לחוק העונשין, נקבע מתחם ענישה כללי בגין עבירות בנשק, בין מאסר בפועל, בכליאה ממשית למשך שנה ועד לשלוש שנים [ראו ע"פ 4945/13 מדינת ישראל נ' סלימאן (19.12.2014), ע"פ 2892/13 עודתאללה נ' מדינת ישראל (29.9.2013)].

ועדיין, סבורני שאין לקבוע עונש מוצא אלא יש להתייחס לכל הנסיבות הרלוונטיות שיסייעו גם בהבחנה הנכונה בין מקרה אחד למשנהו. כך, בשיקולי בניית מתחם העונש ההולם יש להביא בחשבון, בין היתר, את השיקולים הבאים (תחת מגבלת הנסיבות שהוכחו כמובן):

- (1) מהו סוג הנשק, והאם הוא תקין? באופן כללי, לטעמי רובה M16 מסוכן מאקדח הן בשל מרחק הירי האפשרי הן בשל גודל המחסנית, הן בשל אפשרות הקטילה והן בשל האפשרות לירי אוטומטי.
- (2) האם הוחזקה בצדו תחמושת מתאימה?
- (3) האם הנשק היה טעון ובאיזה אופן (כדור בקנה, מחסנית מלאה וכיוצ"ב)?
- (4) כיצד הגיע הנשק לידי הנאשם?
- (5) מה היתה תכלית ההחזקה?
- (6) כיצד הוחזק הנשק? האם הוחזק או שגם נישא והועבר ממקום למקום?
- (7) האם היה חשוף לידיים אחרות, לרבות של ילדים?
- (8) האם הנשק היה מפורק, ובאיזה אופן וכמה היה קרוב להפעלה?
- (9) מהי מידת ההשגחה שהיתה על הנשק, למנוע נגישות מילדים או מאנשים אחרים?
- (10) מהי מידת הסיכון הנובעת מהמחזיק עצמו (לרבות עברו הפלילי וסוג העבר);

12. הצדדים מיעטו בראיות לאפשר רזולוציה ביחס לכל השיקולים דלעיל. עם זאת, בהחלט ניתן לראות כי מדובר ברובה סער (M16) בעל פוטנציאל קטילה ידוע ויכולת לירי אוטומטי גם למרחק רב יותר משל אקדח. מדובר בנשק שניתן להפעלה בנקל, גם על ידי ילדים ותוך כדי משחק שתוצאותיו עלולות להיות הרוג אסון. אין צורך בחוות דעת ספציפית לכך שהרי הדבר הוא בנחלת הידיעה השיפוטית.

בצדו של הנשק הוחזקה תחמושת תואמת (5.56 מ"מ) ומחסניות. לא ידוע כיצד הגיע הנשק לידי הנאשם (טענת הנאשם לא הוכחה) וכך גם לא ידועה תכלית ההחזקה. עם זאת, כן ידוע שהנשק היה מפורק וזוהי נסיבה לקולה. מנגד, הנשק והתחמושת פוזרו בבית באופן שהיה בו כדי להקשות על מציאתם.

כאמור, הנשק היה נגיש לילדים בבית ומידת ההשגחה עליו, מצד הנאשם, לא היתה מלאה למנוע את אותה נגישות לילדים.

בהקשר האישי, העובדה שלנאשם אין עבר פלילי והוא אדם נורמטיבי, תיזקף כשיקול לקולא בבניית המתחם שכן רף הסיכון הספציפי ממנו נמוך ביחס לאחרים בעלי עבר פלילי.

במכלול השיקולים, אני סבור כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים בנסיבותינו היא ברף הבינוני. עם זאת, בכל הנוגע לפוטנציאל הנזק נוכח הנגישות לילדים ובשים לב לקיומה של תחמושת בצד הנשק, יש לקבוע כי גם פוטנציאל הנזק

אינו נמוך, אם כי ראינו גם גבוהים ממנו.

גם מידת האשם של הנאשם רבה נוכח שהוא זה שהחזיק את הנשק לבדו והוא זה ששלט בו ובתחמושת.

13. בכל הנוגע למדיניות הענישה הנוהגת, סבורני כי כאשר מציגים הצדדים פסיקה לבית המשפט (כל צד לתמוך בטיעוניו) נכון שלא להעמיס דווקא עם הענישה הקיצונית (לכל צד) אלא ראוי דווקא להתמקד במקרים הדומים. אני סבור שגם לא נכון להתבסס על הסדרי טיעון שלא פעם הרקע להם הוא קושי ראייתי או שיקולים אחרים.

לאחר שגם בחנתי את הפסיקה שהציגו לי הצדדים, מצאתי לנכון לציין מקרים אלו כדי להביאם בחשבון הענישה הנוהגת בנסיבות הדומות:

בע"פ 5604/11 **נסאר נ' מדינת ישראל** (5.1.2011) אישר בית המשפט העליון עונש מאסר של שנה בגין עבירה של החזקת אקדח שאינו שמיש וחרף נסיבות אישיות חריגות. כך גם נהג בית המשפט המחוזי מרכז בעפ"ג (מרכז) 39796-06-12 **חטיב נ' מדינת ישראל** (20.3.2013).

ברע"פ 4559/16 **נוסיראת נ' מדינת ישראל** (22.6.2016) אושר עונש של 9 חודשי מאסר בגין עבירה של החזקת רובה מאולתר מסוג קארל גוסטב.

בעפ"ג (מחוזי ים) 18257-03-16 **מדינת ישראל נ' טוויל** (6.12.2016) נדון עניינו של נאשם שהחזיק באקדח ומחסניות. הוא טען כי מצא את האקדח והתכוון למסרו. בית המשפט המחוזי קיבל את העמדה העקרונית שיש להחמיר בענישה אולם נוכח אי הבהירות שבכתב האישום בנוגע לנסיבות המצאות הנשק, דחה את הערעור והותיר את העונש על 6 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות.

ובמחוזנו:

בת.פ. (ב"ש) 45638-07-12 **מדינת ישראל נ' אזברנה** (12.1.2015) קבע בית המשפט השלום מתחם עונש הולם שבין 6 חודשי מאסר ועד שנתיים בגין עבירה של החזקת נשק, כשבאותו מקרה היה מדובר ברובה ציד. בית המשפט המחוזי אמנם הקל בעונשו הכולל של הנאשם אולם אישר את המתחם כשלעצמו [עפ"ג 58575-02-15]. לטעמי, המקרה שלפנינו, בכל הנוגע לנסיבות העבירה - חמור יותר.

בת.פ. (ב"ש) 10948-02-16 **מדינת ישראל נ' אבו עמאש** (20.2.2017) נדון עניינו של נאשם שהחזיק בארון בגדים בביתו אקדח, לעונש של 9 חודשי מאסר.

בעפ"ג (ב"ש) 42118-08-16 **אלגרנאוי נ' מדינת ישראל** (5.10.2016) נדון עניינו של נאשם שהחזיק בבית רוס"ר M16 ואקדח גלוק. הנאשם שם נדון לעונש של 7 חודשי מאסר ועונש זה אושר על ידי בית המשפט המחוזי. יוזכר, כי הענישה הנוהגת אינה רק אחד מהשיקולים בקביעת מתחם העונש ההולם.

14. אני מקבל עקרונית את עמדת המדינה שיש להחמיר בענישה וזאת נוכח התופעה המתפשטת במחוזנו של החזקת נשק ותחמושת. עם זאת, החמרה זו צריכה למצוא ביטוי בתוך מתחם העונש ההולם ולא בעצם קביעת המתחם.

בשים לב לעצמת הפגיעה בערכים המוגנים, ולעקרון המנחה ובשים לב למדיניות הענישה הנוהגת, אני סבור שיש לקבוע את מתחם העונש ההולם לעבירות החזקת הנשק והתחמושת **בנסיבותינו** גם יחד למתחם שנע בין 6 ל- 18 חודשי מאסר.

מתחם העונש ההולם בעבירה של שיבוש מהלכי משפט

15. כאמור, הנאשם שיבש את החקירה החל מתחילתה כשמסר גרסה כוזבת כבר בעת החיפוש, והמשיך והוסיף

עוון על עוון כשביקש מאחיו הצעיר ממנו לקחת על עליו את החזקת הנשק ואף לספר סיפור מסויים לגביו.

16. הערך המוגן בעבירה של שיבוש מהלכי משפט הוא כמובן הצורך לשמור על הניהול התקין של המשפט (וקודם לכן החקירה) מתוך מטרה להביא את האמת העובדתית לצאת מתוכם. כל הפרעה למהלך התקין של החקירה והמשפט, ובוודאי שיבוש שיש בו כדי לגרום לאדם להעיד שקר ואף להודות בדבר עבירה שלא הוא ביצע - כל אלו מקטינים את הסיכוי להגיע לחקר האמת ומגדילים את הסיכוי לפגיעה בחירותם של חפים משפט. הנסיבות שלפנינו קרובות אף לעבירה של הדחה בחקירה, במובן זה שהנאשם הפציר באחיו לתמוך בגרסתו ואף למעשה להודות בעבירה שלא עשה, הכל על מנת שיוכל להתחתן בשקט [לעניין הערכים המוגנים הדומים בנסיבותינו לעבירה של הדחה בחקירה, ראו למשל ע"פ 355/88 לוי נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3), 221, עמ' 263-264].

האיסור על עדות שקר מוזכר במקורותינו כאחד מהאיסורים החמורים שפורטו כבר בעשרת הדברות: **"לא-תענה ברעך עד שקר"** [שמות, כ', 13]. הדברים מקובלים גם בהלכה המוסלמית ומציינים כמובן גם בקוראן [סורה 4, הנשים, 136, בתרגום מערבית על ידי אורי רובין (2005)]:

"הוי מאמינים, היו נוהגים בצדק והעידו בפני אלוהים, ולו גם נגד עצמכם או נגד ההורים וקרובי המשפחה. גם העשיר וגם העני, אלוהים קרוב מכם אל שניהם. אל תנהו אחר משוגות הלב, פן תיטו. אם תסלפו או תימנעו מלהעיד, הנה אלוהים מכיר את מעשיכם לפני ולפנים."

השיבוש שעשה הנאשם הינו ברף גבוה מאוד. הוא ניצל את אחיו הקטן ממנו במטרה לחמוק מעונש ושלא לפגוע בחתונתו המתקרבת, תוך גרימת עיוות משמעותי בהליך החקירה והמשפט. עד כדי כך שיבש את המשפט שגרם למאשימה להגיש כתב אישום כנגד אחיו, לרבות תוך עתירה להותירו במעצר, והכל תוך מסירת גרסה וגרימה לאחיו למסור גרסה דומה. הנזק בהקשר זה עצום והוא כבר נגרם עם מעצרו של אחיו של הנאשם (הנאשם 1) לתקופה של 11 ימים ולאחר מכן היה נתון במעצר בית מלא לתקופה נוספת של מספר חודשים. עמד על כך בית המשפט העליון ברע"פ 7153/99 אלגד נ' מדינת ישראל (29.8.2001) בהתייחס לעבירה של הדחה בחקירה אולם הדברים יפים מקל וחומר גם לעניינינו:

"שידול של אחר שלא למסור הודעה בחקירה או למסור הודעת שקר או לחזור מהודעה שכבר נמסרה מהווה התנהגות אנטי-חברתית המסכנת את תהליך עשיית המשפט וגילוי האמת עד כי המחוקק ראה ליצור עבירה מיוחדת בגין כך."

ראו גם ע"פ 355/08 לוי נ' מדינת ישראל (4.9.1989); ע"פ 5074/10 מרדאווי נ' מדינת ישראל (19.9.2012); ע"פ 7895/13 ביטון נ' מדינת ישראל (24.3.2014) - דברים שנאמרו אגב הרשעות בעבירות של הדחה בחקירה אולם מקל וחומר הדברים מקבלים משנה תוקף במקרה שלפנינו.

17. ביחס למידת האשם של הנאשם דן, הרי שהיא רבה ביותר. הוא היוזם של עבירת השיבוש והוא זה שבכל רגע נתון, יכול היה להפסיקה. בנסיבותינו, סבורני כי יש לראות עבירה זו, המבוססת למעשה על שקר מתמשך, כ"עבירה נמשכת" בנסיבות שיש בהן חומרה רבה. הוא ניצל את העובדה שהוא גדול מאחיו, עומד להתחתן וכי הדבר חשוב למשפחתו, ולמעשה רתם את אחיו וגררו עמו תוך פגיעה משמעותית בחירותו של אחיו (הנאשם 1). ויודגש לעניין זה, ש"הסכמתו" של האח לשמש לנאשם כ"מגן אנושי" לא מעלה ולא מורידה מאחריותו של הנאשם דן. שהרי רק למדינה יש את הכוח והזכות לפגוע בחירותו של אדם (בהתמלא כמובן התנאים הקבועים בחוק) ואין אדם זכאי לשאת בעונשו הצפוי של אחר, גם לא מרצונו החופשי.

בהקשר זה, אני סבור שאין לראות את הרף העונשי שהוסכם לגבי האח כמחייב גם בעניינו של הנאשם דנן, שכאמור היה היוזם, המוציא לפעול ואף ה"מבוגר האחראי" שדחף את אחיו לפניו לשמש לו "מגן אנושי".

זאת ועוד: גם לאחר חתונתו, לא מצא לנכון הנאשם להגיע למשטרה ולקחת על עצמו את האחריות. הוא המשיך בשקריו למרות שאחיו נתון עדין במעצר של ממש ולאחר מכן גם במעצר בית. הנאשם אולץ למעשה לקחת אחריות רק לאחר מציאת טביעת אצבע שלו על הנשק וחקירתו מחדש. עם כל הכבוד, אני סבור כי אין לומר על הנאשם דנן שהוא "נטל אחריות מהירה" או שחסך בזמן השיפוטי. אדרבא, הוא שיבש שיבוש של ממש את אותו הליך משפטי.

18. באשר למדיניות הענישה הנוהגת, מדובר במנעד רחב של עונשים, על קשת רחבה של חומרת מעשים והכל כאמור בנסיבותיו של המקרה הקונקרטי. מצאתי לציין מקרים אלו, תוך שאני מבהיר כי העבירה דנן קרובה בנסיבותיה לעבירה של הדחה בחקירה:

בע"פ (מחוזי חיפה) 3466/03 **מדינת ישראל נ' נחלה** (13.11.2003) נדון עניינו של נאשם ששיבש הליכי משפט וחקירה כאשר מסר גרסה כוזבת שעלולה היתה לגרום להרשעתו ברצח של אדם חף מפשע. בית המשפט המחוזי עמד על חומרת הדברים בגזרו עונש של 6 חודשי מאסר (לריצוי בעבודות השירות) ובקבעו כי **"פגיעה זו באושיות הצדק והמשפט חייבה ענישה חמורה ומרתיעה וכל הנימוקים לקולא שהובאו בגזר דינו של [בית משפט] קמא, לא הצדיקו המנעות מהטלת מאסר בפועל"**. אציין כי בקשת רשות ערעור נדחתה [רע"פ 11363/03].

ובמחוזנו:

בת.פ. (ב"ש) 3384-07 **מדינת ישראל נ' סלים אבו מדעם** (6.9.2010) נדון מקרה של נאשם שלקח על עצמו עבירה אחרת של אדם אחר, במטרה למנוע המעדתו של האחר לדין. בית המשפט גזר דינו של הנאשם לצו שירות בהיקף של 400 שעות של"צ.

בת.פ. (ב"ש) 6773-01-14 **מדינת ישראל נ' תראבין** (23.4.2014) דנתי בעניינו של נאשם שביצע עבירות אלימות כלפי אחותו. במהלך החקירה, שיבש הנאשם את מהלכה כך שפנה לאחד מאחיו וביקש ממנו לומר דבר מה בחקירתו. קבעתי באותו מקרה מתחם עונש שנע בין מאסר על תנאי ועד 6 חודשי מאסר בגין עבירה זו.

בת.פ. (38490-12-15) **מדינת ישראל נ' אדהיני** (21.12.2016) נדון עניינו של נאשם שהדיח את אשתו בחקירה לומר דבר מה על מנת לפגוע בחקירה. סקרתי את הפסיקה בנוגע לעבירה של הדחה בחקירה וקבעתי מתחם עונש הולם לאותו מקרה שנע בין מאסר על תנאי ועד 6 חודשי מאסר. **המקרה שלפנינו חמור יותר כמובן.**

19. במקרה דנן, נגרם נזק בפועל כתוצאה ממעשהו של הנאשם. הנזק הוא כאמור לאחיו אך גם לתביעה ולחברה כולה שמצאה עצמה מאשימה את אחיו של הנאשם במעשה חמור ביותר שלא עשה. פוטנציאל הנזק היה צפוי להיות עוד חמור מכך אלמלא מציאת טביעת האצבע של הנאשם, והתחושה היא תחושה קשה ומחרידה לאפשרות שכך יכול היה לקרות.

אני סבור שאין לגזור גזירה דומה מהעונש שהוסכם לגבי אחיו של הנאשם. אחדות בענישה אינה מתמטית ואינה טכנית. כאמור, לא רק שהנאשם הוא שזם את העבירה והיה הרוח החיה מאחוריה, הוא גם היה ה"מבוגר האחראי" וניצל את גילו הבוגר יותר ביחס לאחיו הצעיר.

בשים לב לערכים המוגנים, למידת הפגיעה בהיקף המוגבל שהוכח, ובשים לב למדיניות הענישה הנוהגת, אני סבור שיש לקבוע את מתחם העונש ההולם בנסיבותינו, למתחם שנע החל ממאסר קצר שיכול ויורוצה בעבודות שירות, ועד למאסר של 8 חודשים. עם זאת, המדינה עצמה ביקשה לקבוע מתחם נמוך יותר שמתחיל בעונש של מאסר על תנאי ועל כן כך יקבע כך ברף התחתון של המתחם.

גזירת הדין

20. לא מצאתי מקום לסטות ממתחמי העונש ההולם. הנאשם לא ביצע כל הליך של שיקום.
21. באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, אני מביא בחשבון את גילו של הנאשם (כבן 23 היום) ואת העדר העבר הפלילי. אני מביא בחשבון את נטילת האחריות בסופו של יום (למעשה "בסופם של חודשים"). לטעמי, כאמור, מאוחר מידי. עם זאת, גם לעת הזו יש חשיבות לעצם נטילת האחריות ולחרטה ולהבנה כי הנאשם למעשה פגע קודם כל באחיו.
22. ברור, כי משפחתו של הנאשם ואף תינוקו שבדרך יפגעו משליחתו כיום למאסר.
23. אני מביא בחשבון בהקשר זה את העובדה שהנאשם גדל באופן נורמטיבי, משפחתו תומכת והוא יצרני. למעשה, אפשר לומר כי יש חשיבות רבה לעובדה העולה מתסקיר שירות המבחן כי מדובר במעידה שיש אכן לקוות שהיא חד פעמית ולא תשוב יותר. שקלתי בהקשר זה אפילו לבחון סטייה ממתחם העונש ההולם בשל טעמים אישיים אלו ופוטנציאל השיקום, אולם לא מצאתי שזה המקרה החריג לעשות כן. עם זאת, בוודאי שיש לתת לכך ביטוי בתוך מתחם העונש ההולם.
24. כשיקול נוסף, **בתוך** המתחם, אני מביא בחשבון את הצורך להחמיר בענישה, על מנת להרתיע אחרים וזאת נוכח התופעה ההולכת וגוברת של החזקת נשק שלא כדין במחוזנו. מדובר צורך מיוחד בהרתעת הרבים בעיקר, כשיקול להחמרה בענישה. עם זאת, יש להיזהר מפני החמרה בענישה דווקא על גבו של הנאשם דנו, שאינו מתאים בנסיבותיו האישיות שכך יעשה על גבו.
25. במכלול השיקולים, ובשים לב לתסקיר המרשים אני סבור שיש למקם את הנאשם בחלק התחתון של המתחם אולם לא ברף התחתון ממש, וזאת נוכח הצורך להחמיר בענישה ובשים לב לחרטה המאוחרת ולמעשה לשלב שבו הודה הנאשם. הטעם לכך הוא **שבעצם נטילת האחריות המאוחרת, לא עשה הנאשם די כדי לצמצם את הפגיעה הנובעת ממעשה העבירה המקורי ובמיוחד עבירת השיבוש.**
26. אני סבור כי יש לגזור את דינו של הנאשם בנוגע לעבירת הנשק לעונש של 8 חודשי מאסר ובשים לב לעבירת השיבוש לעונש של 3 חודשי מאסר בפועל.
27. בשים לב לעובדה שהנאשם בכל זאת הודה ונטל אחריות, ונוכח התסקיר החיובי, ובשים לב גם לכך שאחיו של הנאשם היה שותף לעבירת השיבוש, אני מוצא לנכון לחפוף את שני עונשים לעונש כולל אחד של 8 חודשי מאסר בפועל. האיזון יבוצע באמצעות ענישה צופה פני עתיד.
28. באשר לרכיב הקנס, אני סבור כי יש מקום לרכיב כספי. הטעם לכך הוא שהעבירה אמנם לא היתה ממניע כלכלי אולם היא כן גרמה לנזק לא מועט לציבור, נוכח הצורך בניהול הליך סרק משפטי. עם זאת, אני מביא בחשבון את הנזק הכלכלי שייגרם לנאשם ולמרות שלא הובאו ראיות באשר למצבו הכלכלי, הרי שנוכח שליחתו למאסר בפועל, לא אכביד עמו ברכיב זה.

סוף דבר - גזר הדין

29. אחר ששקלתי את מכלול השיקולים הרלוונטיים בנסיבות ביצוע העבירה ואלו שאינן קשורות בביצוע העבירה ובשים לב לחפיפה בין העונשים ביחס לשתי העבירות, אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

- (א) 8 חודשי מאסר בפועל, בניכוי תקופת המעצר בין התאריכים 13.9.2016 ועד 21.9.2016 (כולל).
- (ב) 8 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים ובכפוף לסעיף 52(ג) בחוק העונשין, שלא יעבור כל עבירה לפי סעיף 144 בחוק העונשין.
- (ג) 4 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים ובכפוף לסעיף 52(ג) בחוק העונשין, שלא יעבור לפי סימן א' בפרק ט' בחוק העונשין, בסעיפים 236 עד 249א בחוק זה [עבירות שעניינן עדות שקר, בידוי ראיות, שבועת שקר, עדויות סותרות, סירוב להעיד, השמדת ראיה, מסירת ידיעה כוזבת, שיבוש מהלכי משפט, הדחה בחקירה, הדחה בעדות והטרדת עד].
- (ד) קנס בסך של 2,000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב- 5 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1.10.2017 ובכל 1 לחודש שלאחריו. אם לא ישולם אחד התשלומים במועד תעמוד היתרה לפירעון מיידי ויתווספו תוספות פיגור כחוק.

הנאשם יתייצב למאסרו בבית סוהר דקל ביום 21.5.2017 עד השעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס (אם תתקבל כזו לאחר הליך של מיון מוקדם כמפורט להלן), כשברשותו תעודת זהות או דרכון.

מוצע לנאשם לתאם את כניסתו למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שב"ס, טלפונים: 08-9787377, 08-9787336.

הנאשם יסור למזכירות כדי לקבל שוברי תשלום. לא תשמע טענה שלא קיבל שוברים בדואר.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

>#5#ניתנה והודעה היום כ"ז ניסן תשע"ז, 23/04/2017 במעמד הנוכחים.

איתי ברסלר-גונן , סגן נשיאה

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

מורה על עיכוב יציאה מהארץ.

הנאשם יפקיד את דרכונו עד מחר 24.4.2017 בשעה 12:00 במזכירות בית המשפט שאם לא כן ייחשב הדבר כהפרה של תנאי השחרור בערובה.

ניתנה והודעה היום כ"ז ניסן תשע"ז,
23/04/2017 במעמד הנוכחים.
איתי ברסלר-גובן , סגן נשיאה